

På grund af forskellige reguleringer af dette spørgsmål i de tre direktiver er der ikke mulighed for at give fælles regler på dette punkt.

Efter det finansielle fjernsalgsdirektiv er der pligt til at indføre en betalingsregel, hvilket der stilles forslag om i lovforslagets § 22.

Efter det generelle fjernsalgsdirektiv er der derimod ikke adgang til at indføre en sådan betalingsregel, og der foreslås derfor på dette punkt en videreførelse af gældende ret, jf. lovforslagets § 21. Aftaler indgået uden for fast forretningssted foreslås behandlet på samme måde som almindeligt fjernsalg, dvs. således at der ikke kan gøres krav vedrørende aftalen gældende mod forbrugeren ved dennes udøvelse af fortrydelsesretten, jf. lovforslagets § 21.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.2.4.6.

Til § 21

Bestemmelsen angiver retsvirkningerne af at fortryde en aftale indgået uden for fast forretningssted eller en fjernsalgsaftale vedrørende en vare eller en ikke-finansiell tjenesteydelse.

Af *stk. 1 og 2* følger det, at den erhvervsdrivende ikke kan gøre krav vedrørende aftalen gældende mod forbrugeren ved dennes udøvelse af fortrydelsesretten, og at den erhvervsdrivende skal tilbagebetale eventuelle modtagne beløb.

Der er for så vidt angår dørsalgsumrådet tale om en videreførelse af gældende ret, jf. den gældende lovs § 9, stk. 1.

Der er ligeledes tale om en videreførelse af gældende ret i relation til fjernsalg af varer og ikke-finansielle tjenesteydelser, jf. den gældende forbrugeraftalelovs § 12 c, der bl.a. tilsigter at gennemføre artikel 6, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv, jf. herved Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 5962.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 3 og 4* fastsætter nærmere regler om den erhvervsdrivendes tilbagebetaling af modtagne betalinger.

Bestemmelsen i *stk. 3* vedrører alene fjernsalg af varer, hvor den erhvervsdrivende ikke har påtaget sig at afhente varen hos forbrugeren, hvis denne udøver sin fortrydelsesret.

Bestemmelsen i *stk. 4* vedrører andre tilfælde end de i *stk. 3* nævnte, dvs. fjernsalgsaftaler om tjenesteydelser og varer i tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har påtaget sig at afhente varen ved forbrugeren tilbagetræden, samt aftaler indgået uden for fast forretningssted. Vedrørende aftaler om varekøb indgået uden for fast forretningssted følger det af reglen i § 20, stk. 1, at forbrugeren ikke har pligt til ved ud-

øvelse af fortrydelsesretten at overgive varen til den erhvervsdrivende, men alene at stille varen til disposition for den erhvervsdrivende.

Det foreslås i *stk. 3 og stk. 4, 1. pkt.*, at der – på samme måde som efter artikel 6, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv – indføres en regel om tilbagebetaling »snarest muligt og senest inden 30 dage«. Overholder den erhvervsdrivende ikke denne betalingspligt, følger det af rentelovens bestemmelser, at forbrugeren har krav på betaling af morarente efter denne lov. Tilbagebetalingsreglen foreslås gjort anvendelig også i relation til aftaler indgået uden for fast forretningssted, jf. *stk. 4, 1. pkt.*

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, 2. pkt.*, er en videreførelse af de gældende regler i forbrugeraftalelovens § 8, stk. 3, og § 12 a, stk. 7, jf. § 8, stk. 3.

Bestemmelsen i *stk. 4, 3. pkt.*, om forbrugeren tilbageholdsret svarer til den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 9, stk. 2, der vedrører aftaler indgået uden for fast forretningssted, men reglen foreslås gjort generel, således at den også gælder for almindeligt fjernsalg.

Til § 22

Bestemmelsen fastlægger retsvirkningerne af at fortryde en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiell tjenesteydelse og tilsigter at gennemføre artikel 7 i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Til *stk. 1 og 2*. Med henblik på gennemførelse af artikel 7, stk. 1 og 3, foreslås der i *stk. 1* indført en regel om, at forbrugeren ved tilbagetræden fra en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiell tjenesteydelse kan pålægges at betale for den del af ydelsen, som allerede er leveret i henhold til fjernsalgsaftalen, hvis 1) aftalens opfyldelse på forbrugeren udtrykkelige anmodning er påbegyndt inden fortrydelsesfristens udløb, og 2) den erhvervsdrivende godtgør, at forbrugeren er blevet oplyst om fortrydelsesretten og om det beløb, der skal betales, jf. § 13, stk. 1, nr. 5.

Det beløb, som forbrugeren kan pålægges at betale efter *stk. 1*, skal stå i rimeligt forhold til omfanget af den ydelse, som allerede er leveret, sammenlignet med fjernsalgsaftalens fulde opfyldelse, jf. *stk. 2*.

De foreslåede regler i *stk. 1 og 2*, der som nævnt er direktivbestemte, må antages at skulle fortolkes således, at den erhvervsdrivendes krav på betaling omfatter leverede ydelser fra aftalens indgåelse og indtil det konkrete fortrydelsestidspunkt, også selv om dette på grund af mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten først måtte ligge f.eks. 2 måneder efter aftalens indgåelse. Der kan således ikke opstilles den forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at oplysningspligten